

Men den lange afstemningskampagne betød jo, at vi måtte mangt og meget igennem. Det, som vi synes var noget af det negative ved den afstemningskampagne, var de mange eksempler på skræmmekampagner, usaglige argumenter, der blev fremført, argumenter, som udelukkende blev brugt i dagens anledning i det spinkle håb, at de kunne skabe nogle flere jastemmer. Det er ubehageligt, når det opleves, og det er særlig ubehageligt, når erindringer hos dem, der bruger skræmmebillederne, er så kort, at man få dage efter fornægter, at man har brugt dem.

Til gengæld er der også noget positivt at sige om forløbet af afstemningskampagnen, nemlig at der af regeringen, ikke mindst af statsministeren og økonomiministeren og til dels udenrigsministeren, er blevet afgivet en række løfter om ændringer i dansk EU-politik, løfter om, at man allerede ved Niceforhandlingerne vil være parat til at nedlægge veto i påkommende situationer. Men de positive resultater, som vi fortsat glæder os over, kan jo også hurtigt blive vendt til skuffelse, hvis det viser sig, at regeringen alligevel ikke vil leve op til de løfter.

Spørgsmålet bliver så stille: Hvad skal et dansk nej så bruges til? Ja, vi kommer gerne til det møde, der er inviteret til hos statsministeren i næste uge. Vi vil benytte anledningen til at give statsministeren råd i forhold til, hvad der skal ske fremover, og det første punkt, hvor der skal ske noget, er netop ved Niceforhandlingerne.

Vi har støttet, at den danske regering har valgt en linje, der hedder en smal traktatændring; vi skal ikke ud med de store armbevægelser. Men ikke desto mindre er det jo en kendsgerning, at det ikke er den opfattelse, der er herskende i de andre lande, og specielt det franske formandskab har jo travlt med at brede sig ud over ganske mange punkter. Den seneste liste, vi har set, er på over 50 punkter, hvor det franske formandskab forestiller sig, at der skal ske traktatændringer, og det er jo altså ikke en smal traktat.

Det, der forstås ved en smal traktat, er, at vi får EU-systemet justeret, så det er i stand til at optage de nye medlemslande; en klar og naturlig ting. Men det er ikke en smal traktat at indføje mere end 50 nye steder med flertalsafgørelser frem for enstemmighed. Og dér burde den danske regering med den styrke, det giver at have en folkeafstemning i ryggen, gå til de andre lande og sige: Kære venner, det her går ik-

ke. I kan lave alle de stykker papir, I vil, men I skal vide, at når vi kommer til topmødet, er vi fra dansk side ikke indstillet på at tilslutte os øget integration, mere union på så mange punkter. Det er tiden ikke moden til.

Det vil naturligvis ikke give klapsalver. Det vil ikke give håndtryk og skulderklap fra de øvrige landes ministre, men det vil være at respektere, at så stor en del af den danske befolkning har sagt: Nej – hertil og ikke længere.

Hvis den danske statsminister derimod kommer tilbage fra Nice og siger: Ja, men vi måtte jo få det bedste, vi kunne, ud af det, og resultatet af forhandlingerne i topmødet i Nice er altså blevet en ny traktat med betragtelig flere opgaver, der overlades til flertalsafgørelser, så har den danske regering efter vores opfattelse et problem, og det har i særlig grad den danske statsminister. Og så er den danske statsminister så meget i modstrid med det, der er folkerøsten i Danmark, at statsministeren ikke længere er værdig til sit embede.

Hvis det nu var sådan, at statsministeren kun var i opposition i forhold til den del af Folketinget og den del af befolkningen, der repræsenterer politiske synspunkter, der ligger væk fra statsministerens, kunne det undskyldes, men de kvalificerede målinger, der er blevet lavet i forbindelse med folkeafstemningen og efter folkeafstemningen, har jo dokumenteret, at selv langt ind i statsministerens eget parti er der ikke længere sammenhæng mellem det, statsministeren står for, og det, som statsministerens vælgere står for.

Anbefaling nr. 2, vi vil give på mødet i Statsministeriet i næste uge, er, at den danske regering aktivt arbejder for det, vi kalder et EU i flere rum. Der er nogle, der ynder at bruge udtrykket »et EU i flere hastigheder«. Det er ikke det synspunkt, vi har, for et EU i flere hastigheder antyder, at nogle lande kommer hurtigere frem til målet end andre, men at det stadig er det samme mål, man har.

Vi har den opfattelse, at man skal have et EU i flere rum, så landene kan gruppere sig. Det kan være landene omkring Middelhavet, der vælger at indgå aftaler, som er fornuftige og nyttige for dem, fordi de vedrører spørgsmål om Middelhavet, og på samme måde kan det være nyttigt, at Danmark sammen med Sverige, Tyskland, Holland og Storbritannien indgår aftaler om forhold, der eksempelvis vedrører Nordsøen. Men hvorfor skal italienere være underlagt regler vedrørende Nordsøen, som Itali-